

De Strijd

Romeinen 7:7-25

door J. David Hoke, 18-8-1996

Alle Schriftaanhalingen uit de Statenvertaling 1977. Vertaald door M.V.

Dikwijls is het volgen van Christus een echte strijd. Hebt u ooit iets gedacht of gezegd als: “Ik ben gewoon niet goed genoeg. Ik kan niet doen wat ik wens te doen. Ik heb me vanalles voorgenomen, nieuwe bladzijden omgedraaid tot er geen bladzijden meer om te draaien waren. Ik wil doen wat juist is, maar zo hard als ik dat probeer te doen vind ik dat ik het niet kàn. Wat is er verkeerd met me? Ik ben verondersteld een christen te zijn. Ik zie wat de Bijbel zegt, maar ik kan er blijkbaar niet naar leven. Er moeten andere mensen zijn die wèl kunnen nakomen wat God vraagt. Waarom kan ik dat niet?” Hebt u zich ooit zo gevoeld? Misschien komt u wel met dit gevoel naar deze samenkomst vandaag.

Dit is de menselijke toestand, zelfs voor gelovigen. Nuchter gesproken: dit is speciaal voor gelovigen. Sommige mensen zwoegen onder de verkeerde gedachte dat als mensen Christus leren kennen hun problemen dan wijken. Ze worden weldra brutaal wakker door de realiteit van hun problemen; ver van geweken te zijn beginnen de problemen dan juist. Sommigen hebben geworsteld tot het punt van absolute wanhoop en ontmoediging.

Voor sommige mensen lijkt het alsof ze op een bergtop zitten, maar de dingen zijn niet altijd zoals ze lijken. Wij zetten soms een façade op, een voorkant, zeker als we omringd zijn door christenen. Wanneer u in de kerk komt tracht u er zo goed mogelijk uit te zien. U bent op uw beste gedrag, en u tracht uw kinderen op hun beste gedrag te houden, want u wenst als de beste te lijken. Maar, dikwijls is dat niet het echte plaatje.

Er is een aanwijzing voor het feit dat we te kampen hebben met de zonde. Juist nu we tot Christus zijn gekomen, zullen we hiermee te kampen hebben, omdat we de geboden Gods verstaan en de eisen van Zijn Woord. Als we onze levens naast het Woord zetten en een vergelijking maken met wat we verondersteld zijn te moeten doen, dan zien we een essentieel verschil tussen de twee, en we willen er iets aan doen. Zo draaien wij onze bladzijden om en trachten te veranderen. En we komen er achter dat, hoe hard we ook werken, wij dit gewoon niet kunnen doen.

De ontdekking

Dit is het waarover Romeinen 7 handelt. Het ontdekt de ware menselijke toestand, maar het is niet louter een diagnose van deze toestand. Het bevat er ook een remedie voor. Vers 7 zegt:

“Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik niet geweten [dat] de begeerlijkheid [zonde is], indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren”.

In de tijd van Paulus hadden de rabbijnen precies 613 wetten gedefinieerd van de oudtestamentische wet. Het volk was gehouden om te leven naar deze wetten. Het waren rechtvaardige wetten. Ze waren ontworpen om de mens te stimuleren tot rechtschapenheid en de mens te tonen wat rechtschapenheid was. De wet is dus goed, heilig en rechtvaardig. Wanneer de wet zegt, “Gij zult niet begeren”, dan beveelt ze ons een onzelfzuchtige levensstijl. Maar door ons hier op te wijzen openbaart ze voor ons ook wat ónrechtschapenheid is, namelijk zelfzucht, begerigheid. Door het goede te bevelen, openbaart ze aan ons ook wat slecht is. U ziet, de wet *definieert* zonde. Vóór we de wet verstonden, kenden we onze eigen ziekte niet, onze eigen zondigheid. Paulus zegt hier dat hij van Gods goede wet verstond wat zonde eigenlijk was in zijn eigen leven. Paulus maakte een aanvang in de ontdekking van hemzelf en kwam tot het verstaan van de rechtvaardige eisen van de wet. Wij maken dezelfde ontdekking mee. Door de wet ontdekken wij onze zondige toestand.

Maar de wet definieert niet enkel de zonde, ze *wekt ze ook op*. Zie vers 8:

“Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewerkt; want zonder de wet is de zonde dood”

Wanneer de wet zei: “doe dit niet”, zeiden Paulus’ eigen zondige verlangens: “doe het”! En hij gehoorzaamde zijn zondig verlangen, met als gevolg dat het gebod dat zei “gij zult niet begeren” in hem allerlei begeerten verwekte.

Was het dit gebod dat de begeerte in hem verwekte, of was het zijn eigen zondige natuur? Het was zijn eigen zondige natuur die dit verwekte. Het was zijn eigen kwade neiging om kwaad te doen dat hem dreef tot ongehoorzaamheid aan de wet. De wet verwekt een rebellerend verlangen om ongehoorzaam te zijn. Zeg een kind, “je mag alles doen wat je wenst, maar kijk niet in déze lade; kijk NOOIT in deze lade”. Wel, u kan er zeker van zijn, zekerder dan u was dat de zon deze morgen opkwam, dat zo gauw uw rug is gedraaid, die lade het mikpunt van interesse zal worden.

Wat is het dat dit soort zondige verlangens in ons verwekt? Het is de gevallen natuur die we erfden van Adam. Wat Paulus hier zegt is eenvoudig dat de wet de duisternis van die natuur openbaart en de diepte van de menselijke zonde. Hij zegt in de verzen 9 en 10:

“En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar toen het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven. 10 En het gebod, dat ten leven was, dat is mij ten dood bevonden”.

De wet openbaart ook dat wij innerlijk dood zijn. Toen Paulus de wet begreep ontdekte hij deze waarheid over hemzelf. Het is een belangrijke ontdekking om doen. Hebt u reeds deze ontdekking omtrent uw eigen leven gemaakt? Begrijpt u de diepte van de menselijke zonde en de dood die u meedraagt? U moet uw hopeloze toestand begrijpen voordat u kan begrijpen wat eraan te doen.

De verleiding

Paulus maakte nog een andere ontdekking, de ontdekking van de verleiding van de zonde. Zie de verzen 11-13:

“Want de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft mij verleid, en erdoor gedood. 12 Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed. 13 Is dan het goede mij de dood geworden? Dat zij verre. Maar de zonde [is mij de dood geworden;] opdat zij zou openbaar worden zonde [te zijn]; werkende mij door het goede de dood; opdat de zonde boven mate werd zondigende door het gebod”.

Onderschat niet de kracht van de zonde in uw eigen leven. Het is zo gemakkelijk om in het ongewisse te blijven van wat er met u gebeurt. Speel nooit met zonde. Er is een oud gezegde, “Als je lang genoeg op de oever van een rivier verblijft, zal je er beslist inglijden”. Maar wij wandelen recht naar de grens van de bekoring en blijven daar rondhangen, alsof het ons deze keer niet zal vangen. Wij denken te weten wat we doen. Wij kunnen het aan. En dan, wat gebeurt er? We glijden erin, en de zonde vangt ons en verleid ons.

Vers 14 geeft ons een ander geestelijk principe:

“Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde”

Eerst zegt hij, “Onderschat niet de kracht van de zonde”. Nu zegt hij, “Overschat niet uw eigen goedheid”. Als u de kracht van de zonde niet onderschat, en uw eigen goedheid niet overschat en uw kracht om te weerstaan, dan staat u op veilige grond.

Het Dilemma

Nu komen we tot de kern van onze preek van vandaag, het dilemma dat wij allen tegenkomen als christen. Verzen 15 en 16 zeggen:

“Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik. 16 En indien ik dat doe, wat ik niet wil, zo stem ik de wet toe, dat zij goed is”.

De wet is goed; dat hebben we reeds bevestigd. U onderkent dit en weet wat u hoort te doen. Maar, hoezeer u probeert ze te houden, u zal merken dat u dat niet kan. Dit is ons dilemma. Wat is er gaande? Een oorlog, dat is het! Er raast een oorlog in u, een geestelijke strijd. Paulus zegt, “ik kan niet doen wat ik zou willen doen. Wat is er gaande in mijn leven?” De verzen 17-19 vertellen ons:

“Ik dan doe dat nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont. 18 Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is [wel] bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. 19 Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik”.

Hij zegt eenvoudig dat wij te kampen hebben met onze oude zondenatuur, als christenen. Wij hebben te kampen met al die jaren waarin we de zonde praktisch en grondig toegewijd waren. En dat is een echte strijd, een strijd die alle christenen onder ogen zien. Hier zien we Paulus strijden als een gelovige in Christus. En ook wij strijden als christenen.

Als u ervaren hebt wat de effecten zijn van het verouderingsproces in het menselijk lichaam, dan zult u deze passage beter kunnen begrijpen. Ik weet niet van welke sporten u houdt, misschien golf, squash of tennis. In elk geval, als u het probeert te spelen wanneer u ouder wordt, zullen dikwijls de commando's die uw hersenen aan het lichaam geven niet altijd precies uitvoeren wat u wenst. Als u een zwaai tegen de bal geeft en het springt terug van de muur, zal u merken dat die dan niet terugkomt naar de plaats waar uw racket is. Of u slaat een bal op het golfterrein en u merkt dat uw intentie niets van doen heeft met de vlucht van de bal.

Als u dit verstaat, dan zal u begrijpen waarover Paulus het hier heeft. Hij zegt, “ik had een verlangen om Gods wet te gehoorzamen. Ik probeerde ze te gehoorzamen. Ik gaf het mijn beste krachten maar het resulteerde niet zoals ik het verwacht had. Ik trachtte het goede te doen maar het eindigde met zondigen. Hoe kan dit?” Er is een strijd met onze oude zondenatuur. Zie vers 20:

“Indien ik dat doe, wat ik niet wil, zo doe ik nu dat niet meer, maar de zonde, die in mij woont”

Lijkt dit verwarrend? Hij doet het, maar hij doet het niet. Is hier een schizofreen mens aan het woord? Hoe kan ik iets doen en het toch niet doen? Het is ik, maar toch niet ik. Wat Paulus hier zegt is dat de zondigende persoon niet langer uw *echte ik* is. De echte ik, de inwendige ik, degene die vrijgemaakt is door de dood van Christus, is bevrijd van de zonde. Wat er gebeurt is dat de echte ik ernaar verlangt om God te gehoorzamen. Dàt is waarom wij zo'n strijd hebben.

Voor we Christus ontmoetten hadden we geen enkel ander verlangen dan ons eigen ding te doen – rechtschapen of onrechtschapen, het deed er niet toe. Wij deden wat wij wilden doen. Wij hadden geen verlangen om de wet Gods te houden tenzij het in ons schema paste. En zo werden wij niet belast met een schuldig geweten. Onze gewetens waren toegeschroeid met een heet ijzer, zoals de Schrift zegt. Het kon ons niet schelen. Maar toen wij Christus leerden kennen vonden wij een nieuwe standaard en die kwam in ons hart. We werden wederom geboren. We werden voor het eerst echt levend gemaakt; dat is de betekenis van wedergeboorte. Wij werden levend voor de dingen van God, en voor het eerst in ons bestaan, gaven we echt om rechtschapenheid. Wij wilden God behagen en doen wat juist was. Dit was het eerste bewijs van Gods reddende genade die ik bemerkte in mijn eigen leven. Ik wilde voortaan doen wat God van mij verlangt te doen.

Wat Paulus zegt is dat er een verandering is gekomen aan de binnenkant en de echte ik, de echte ik wil Gods Woord houden, Gods wet. Maar de oude ik, de oude zondige levensstijl die ik opbouwde gedurende 20, 30 of 40 jaar van mijn leven wil niet veranderen. Zo heb ik te kampen tegen de zonde. De verzen 21-22 zeggen:

“Zo vind ik dan deze wet [in mij]: als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt. 22 Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de inwendige mens ...”

Hij zegt, “ik weet dat het fout is boos te zijn, ik weet dat zelfzucht fout is, ik weet dat begeerte fout is, ik weet dat het fout is kwade gedachten te hebben, ik weet dat het fout is mijn tong te gebruiken om mijn broeder en zuster te belasteren, ik ben het hartgrondig eens met het geboden Gods”.

**“...Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet van mijn ge-
moed, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is” (vs 23).**

Wij weten dat het fout is kwaad te spreken over onze broeders en zusters, maar toch, als we een ander dit horen doen, dan willen wij meedoen. Wij weten dat we dit niet zouden mogen doen, maar er is iets binnen in ons dat er genoeg in heeft. Het is moeilijk dat te verstaan. Het antwoord is dat de echte ik, de inwendige persoon, die naar het beeld van God is gemaakt, de wet van Christus wil houden, maar de oude ik wil zich nog steeds met de zonde vervoegen.

De wanhoop

Als we een goede lange blik werpen op de diepte van de zonde in onze harten, dan zeggen we:

“Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?” (vs 24).

Als wij in onze eigen kracht strijden verliezen we. Als we op onszelf zien geven we het op. Dit leidt tot wanhoop, hopeloosheid!

Maar deze toestand is niet hopeloos. In feite, dit is precies de plaats waar Gods ons wil brengen. Als u worstelt met de zonde, als u worstelt met de vereisten van Gods wet, dan wil Hij dat u komt tot het einde van uzelf. Dit is de plaats waar u tenslotte zult komen. U kan zich een tijd het hoofd breken, maar vroeg of laat zult u zeggen, “wie kan mij veranderen?”

Aan het eind van uzelf komen is niet slecht, want dan gaan wij ons tot Hem richten. De uitdaging voor christenen is ermee te stoppen het zelf te doen. Dat is de moeilijkste les die u ooit zal leren.

Ik nam recentelijk deel aan een conferentie voor pastors waar we de kwestie van verbintenis bespraken. Men had waargenomen dat de meeste mensen in het kerkleven participeren met hun eigen kenmerken. Zij participeren volgens hun eigen verlangens, eerder dan deel te nemen met een zin voor echte verbintenis met de Heer Jezus Christus en Zijn werk. Ongelukkig veel mensen trachten zo hun christelijk leven vorm te geven. Zij willen rechtschapenheid, maar op hún manier, volgens hún regels. Zo falen ze dan, en zelfs dat vallen is een bewijs van de genade Gods. God houdt van u en mij zóveel dat Hij ons toestaat te falen, zo dat we ons tot Hem keren. De mislukking zelf is het die ons tot God kan drijven.

De Bevrijder

“Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere” (vs 25).

De betekenis van de tekst is dat wanneer wij het zelf opgeven, Christus ons vrijmaakt. Hij is de bevrijder. Enkel Christus kan u vrijmaken. Christus is niet enkel uw Redder, Christus is uw LEVEN. Hij kwam niet simpelweg om ons de zonden te vergeven, Hij kwam in uw sterfelijk lichaam met Zijn inwonende aanwezigheid, om Zijn leven te leven door het uwe, om van u een instrument van Zijn leven te maken. U bent een ‘container’ van God. De levende Heer leeft in u. En het leven dat wij bevatten is het leven dat ons vrijmaakt. Enkel Christus die in ons leeft kan onze kracht zijn om overwinnend te strijden tegen de oude zondenatuur. En als we ons aan Hem overgeven, zullen we Zijn kracht als echt ervaren, en Zijn woord zal waar blijken te zijn.

Wij kunnen hiervan enkele erg belangrijke lessen leren. Wij kunnen leren dat wij niet overwinnend kunnen strijden in onze eigen kracht en dat het onzinnig is dit te trachten. We kunnen leren dat wij niet verschillen van elk ander christen als wij vechten tegen de zonde. Iedereen heeft te strijden. Uw strijd kan verschillen van de mijne maar wij strijden allen. En dat is oké, als wij in het midden van de strijd maar beseffen dat wij het zelf niet kunnen en we ons daadwerkelijk tot God keren om het door Hem te laten overnemen.